

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr 1733 van 14 september 2007  
in de zaak X/IVe kamer

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Chinese nationaliteit, op 6 maart 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DEGRAUWE loco S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### **1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**

1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 april 2006 het Rijk binnenkwam, diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2006 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard. Op 21 februari 2007 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:  
*"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Tibet. U verklaarde te zijn geboren in het district Ngawa in de gelijknamige prefectuur. U*
3. *zou vanaf uw vijfde jaar naar het Gelukpa klooster in een naburige gemeente Andu zijn gegaan. In het klooster zou na de dood van de vorige reïncarnatie van Tsetsang iemand vanuit Lhasa gestuurd zijn om het klooster te leiden, zijnde Gadenpa. In 1995 werd de reïncarnatie van Tsetsang gevonden en Gadenpa zou naar India zijn gereisd voor een bevestiging daarvan door de Dalai Lama. Na onderhoud met de Chinese overheid in het begin van 1996, zou Gadenpa hebben afgezien van de reïncarnatie en deze reïncarnatie diende het klooster te verlaten. Er zouden dan af en toe incidenten zijn geweest in de gemeente en het klooster tussen voor- en tegenstanders van deze reïncarnatie. In oktober 1996 zou u met twee andere monniken zeven à acht pamfletten hebben gemaakt over dit thema. U zou er vijf hebben opgehangen en daarna zou u naar het huis van Gadenpa zijn gegaan. Daar zou u gedurende iets minder dan een half uur slogans tegen Gadenpa hebben geroepen. Toen u zag dat de politie naar buiten zou komen, zouden jullie een fles gevuld met benzine naar het huis hebben gegooid en in brand hebben gestoken om jullie vlucht veilig te stellen. Daarop zou u met de twee andere monniken naar Lhasa en verder illegaal naar India zijn gevlucht waar u in een klooster in Zuid-India verbleef tot 2005. Daarna zou u omwille van moeilijkheden met het klimaat in Dharamsala, Noord-India, zijn gaan wonen. Omdat u in India geen verblijfsdocumenten kon krijgen, zou u besloten hebben om met een vals paspoort naar Europa te reizen waar u op 7 april 2006 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Vanuit India zou één van de twee monniken die met u was gevlucht, zijn teruggekeerd naar Tibet. Hij zou in Dram, een grensstadje, zijn gesignaleerd maar daarna zou er geen nieuws meer van hem zijn. U veronderstelde dat hij door de Chinese overheid zou zijn gearresteerd. Ter staving van uw asielrelaas legde u een fax van uw familieregistratie voor, evenals attesten van de "Reception Centra", attesten van de kloosters in India en Tibet, een attest van een lid van het Tibetaanse parlement in ballingschap en enkele foto's.*
4. De feiten worden niet betwist door de partijen.

### Ten gronde

1. Nopens de status van vluchteling.
1. Verzoeker verklaart een Tibetaans monnik te zijn die zijn land van herkomst diende te ontvluchten omwille van vrees voor vervolging door de Chinese autoriteiten wegens zijn geloofsovertuigingen, meer bepaald zijn sympathieën voor de Dalai Lama.
2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54).

3. In de bestreden beslissing wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande zijn actie met pamfletten en de brandstichting in oktober 1996. Deze incoherenties ondermijnen volgens verweerder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.
1. Tijdens het gehoor in dringend beroep bij de Commissaris-generaal verklaarde verzoeker dat hij vijf pamfletten had gemaakt die hij had opgehangen alvorens zijn actie voor het huis van Gedanpa plaatsvond (zie gehoorverslag p.20). Tijdens het gehoor ten gronde verklaarde hij dat hij zeven of acht pamfletten had gemaakt en dat hij er vijf had opgehangen alvorens de actie voor het huis van Gadenpa plaatsvond (zie gehoorverslag p.9). Hij stelde dat de overige pamfletten misschien door de twee andere monniken waren opgehangen in de districtshoofdplaats na zijn actie voor het huis van Gadenpa, maar daarvan was hij niet zeker. In zijn vragenlijst die hij aan het Commissariaat-generaal overmaakte op 4 december 2006, gaf hij wederom een andere versie van de feiten. Hij schreef dat hij na zijn actie voor het huis van Gadenpa naar de stad ging om er pamfletten uit te delen (zie vertaling vragenlijst). Van het uitdelen van pamfletten na zijn actie voor het huis van Gadenpa maakte hij evenwel geen melding tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het gehoor in dringend beroep op Commissariaat-generaal. Aangezien verzoekers problemen gelieerd zijn aan deze pamfletten maken dergelijke incoherenties het relaas ongeloofwaardig.
2. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij de brandstichting, maar uit het gehoorverslag blijkt niet dat de politiemannen naar buiten wilden komen om hem eventueel te arresteren (zie gehoorverslag p.14). Later bij de Commissaris-generaal verklaarde hij dat de brandstichting doelgericht was aangezien het de enige kans om te vluchten (zie gehoorverslag p.21). Het niet eerder aanhalen van dit essentiële element ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten verder.
3. Verweerder stelt dat het bevreemdend is dat verzoeker na deze gebeurtenissen geen navraag heeft gedaan naar de gevolgen van zijn daden onder meer over de slachtoffers. Hij kan niet vertellen of er uiteindelijk slachtoffers waren ingevolge de door hem gestichte brand. Hij kon evenmin verduidelijken of de Chinese overheid nu werkelijk naar hem op zoek was maar beweerde dit wel te veronderstellen omdat zijn vriend die met hem vluchtte in 1996 na zijn terugkeer is vermist en hij vermoedde dat deze door de Chinese overheid werd gearresteerd. Gezien de ernst van de feiten en aangezien vzk contact had met zijn familie na zijn vertrek, meent verweerder terecht dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij enige navraag deed hieromtrent.
4. Met betrekking tot zijn vriend, die zou zijn teruggekeerd naar China en sindsdien vermist is, stipt verweerder aan dat verzoeker heeft nagelaten om hiervan enig begin van bewijs voor te leggen. Hij beweerde tijdens zijn gehoor in dringend beroep dat zijn vriend via de Tibetaanse bureaus in India, meerbepaald het "Tibetan Welfare Office" en het "Security Department", was teruggekeerd naar de Volksrepubliek China (zie gehoorverslag p.11), maar verzoeker heeft niet geprobeerd om deze kantoren te contacteren om zijn ingeroepen vrees enigszins te staven.

5. Verzoeker weerlegt evenmin de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en zijn vage kennis en gebrek aan inspanning te verklaren en beperkt zich tot een algemene uiteenzetting van de precaire situatie van Tibetaanse monniken in China. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst. Verzoeker moet zijn individuele vrees aannemelijk maken, maar blijft hierbij in gebreke.
4. Verzoeker toont zijn reisweg niet aan. Hij legt geen enkel reisbescheiden voor. Verzoeker stelt: *"zij waren met een groep van 12/13 personen en de mensensmokkelaar deed zich voor als reisleider. De smokkelaar had alle documenten, paspoorten enzo. geregeld en hield deze ook voortdurend bij zich."*
1. Verweerder acht verzoekers verklaringen met een vals paspoort te hebben gereisd weinig geloofwaardig. Hij stelde niet precies te weten van welk land het paspoort was en kon evenmin informatie geven over de identiteitsgegevens en het visum waarmee hij naar Europa zou zijn gereisd. Hij kende enkel de naam van het valse paspoort (zie gehoorverslag p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cedoca) en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat op de luchthaven van Delhi ernstige maatregelen worden genomen en de controle van de reizigers strikt individueel is.
2. Verzoeker stelt in dit verband: *"is het nogal normaal dat de personen die verantwoordelijk zijn voor de veiligheid en identiteitscontrole van de passagiers verklaren dat zij een strenge controle en beleid hieromtrent voeren (en dit zeker in het post 11 september- en antiterroristisch tijdperk). Deze informatie heeft dan ook geen enkele bewijswaarde, bovendien zijn de bronnen niet na te gaan door verzoeker."*
3. Het cedoca document is het resultaat van een onderzoek ter plaatse van een Belgische immigratieambtenaar en uitgevoerd in het kader van het inwinnen van landeninformatie. De nota is voorzien van de nodige objectieve referenties en bronnen. De loutere bewering dat verzoeker met een grote groep mensen illegaal langs de grenscontrole konden wordt niet aannemelijk gemaakt.
5. Ter staving van zijn monnikschap legt verzoeker foto's en een kloosterattest neer.
1. De foto's waarop verzoeker als monnik zou staan tonen niet aan dat verzoeker jarenlang in het klooster zat. Het is immers algemeen bekend dat boeddhisten ook bij (ingrijpende) familiegebeurtenissen enkele dagen of weken in retraite gaan.
2. De betrouwbaarheid van het neergelegde attest is volgens verweerder aangetast door inhoudelijke en formele gebreken. Verzoeker wijt de spellingsfouten aan de beperkte grammaticale vaardigheden van monniken in Tibet: *"De opleiding van verzoeker en de andere monniken in het klooster heeft voortdurend betrekking op het van buiten leren van de Boeddhistische geschriften. Het leren leven volgens de leer van Boeddha etc. Zij kregen daar geen grammatica en andere lessen spellingslessen. Het is dan ook niet abnormaal dat wanneer bepaalde documenten worden opgesteld door*

*monniken in een relatief klein klooster dat deze niet perfect geschreven zijn volgens de regels van de grammatica."*

1. Verweerder antwoordt hierop terecht dat verzoeker zich wat betreft de grammaticale kennis van monniken beperkt tot een loutere bewering zonder deze te staven met concrete elementen. Gelet op het officiële karakter van dergelijk attest is het niet aannemelijk dat dit zoveel spellingsfouten bevat. Bovendien wordt de precieze reden van verzoekers vertrek uit Tibet er niet in vermeld. Het document komt frauduleus voor. Verzoeker toont noch door zijn verklaringen noch door zijn documenten zijn monnikschap aan.
6. Tevens betwijfelt verweerder de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde fax van familieregistratie omdat deze inhoudelijke bepalingen bevat die niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen over zijn familiesamenstelling. De fax stelt dat verzoeker de jongste zoon is van de hoofdhouders van het document, zijnde volgens verzoekers verklaringen zijn vader. Verzoeker verklaarde echter dat hij enkel twee jongere broers had in Tibet en hij dus de oudste zoon was. Verder vermeldt deze fax ook een nummer van een identiteitskaart, wat doet vermoeden dat de drager van het document een identiteitskaart had. Verzoeker verklaarde niet precies te weten of zijn familie een identiteitskaart op zijn naam had laten maken omdat hij nagelaten had zich hierover te informeren.
1. Verzoeker antwoordt *"dat hij in zijn vragenlijst de juiste data enz heeft opgegeven en de juiste samenstelling van zijn gezin. Toen de Chinese overheid deze Huku opmaakte hebben zij nooit enige bewijzen gevraagd van de geboorte of andere gegevens."*
2. In de loop van zijn asielprocedure werd verzoeker herhaaldelijk gewezen op het belang van identiteitsdocumenten. Verzoeker had nog contact met zijn familie in zijn land van herkomst en kon zich dus behoorlijk informeren. De loutere bewering dat de Chinese autoriteiten onzorgvuldig tewerk gaan kan niet overtuigen en wordt niet gestaafd. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker niet weet of hij al dan niet een identiteitskaart heeft.
7. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch zijn concrete asielrelaas, noch zijn hoedanigheid van Tibetaanse monnik aannemelijk maakt.
8. Verzoeker verwijst ten slotte in zijn verzoekschrift naar diverse algemene bronnen betreffende asielrecht en de problematiek inzake Tibetaanse monniken in China (Religion and the anti-dalai lama campaign ([www.pbs.org](http://www.pbs.org)); Third Colloquium on challenges in international refugee law (University of Michigan Law School, maart 2004); China: Fewer Tibetans on Lhasa's Key ruling Body (Human Rights Watch); Tibet: China must end Rural Reconstruction Campaign (Human Rights Watch); Beijing steps up movement to integrate Tibet; Territory has long resisted chinese rule (USA Today); Country of origin information report, China (UK Home office); Monk faces jail term for espousing Tibetan independence (Hindustan Times.com); A tot Z, introductie asielbeleid China, mei 2006 (Vluchtelingenwerk Nederland).
1. De Raad wijst erop dat verwijzingen naar dergelijke algemene rapporten niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in

concreto te worden aangetoond en appellant blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

9. Aldus besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zijn vluchtmotieven niet aannemelijk maakt. De met het verzoekschrift neergelegde documenten kunnen verzoekers ongeloofwaardigheid niet in positieve zin ombuigen.
10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
11. Nopens de subsidiaire bescherming.
  1. Verzoeker meent recht te hebben op subsidiaire bescherming. Hij stelt: *"Het feit dat verzoeker monnik is geweest in Tibet wordt niet in vraag gesteld in de bestreden beslissing. Ook de beslissing tot ontvankelijkheid van de asielaanvraag is hiervan het bewijs. Sedert dat invasie van de Chinese autoriteiten in Tibet, worden de meeste Tibetanen onderdruk en worden veel van hun vrijheden ernstig beperkt. De monniken in Tibet hebben geen enkele vrijheid, worden voortdurend gecontroleerd en geregeld gepest en lastig gevallen door de Chinese autoriteiten. Vanaf het moment dat zij hun religie, preken niet overeenstemmen met de heersende Chinese dictatuur riskeren zij om gearresteerd te worden. Dit veelal zonder een openbaar/eerlijk proces, zonder dat zij zich op hun rechten van verdediging kunnen beroepen."*
  2. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag en opnieuw enkel naar algemene bronnen verwijst die zijn concrete situatie niet aangaan, dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet.
  3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOORVREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK.